

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1055 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 1/441-6501 ☎: 06-1/441-6502
✉: titkarsag@repate.hu
🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/574-2/2015/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

88/2016. (V. 5.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) panaszos¹ 2015. november 30-án előterjesztett **panaszát** a 2016. május 5-én megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést fogantatosító szerv vezetőjéhez.

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben alapjogot sértő intézkedés nem történt, illetve alapjogot sértő intézkedés nem állapítható meg.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

1) A panaszos 2015. november 30-án, postai úton előterjesztett panaszbeadványa szerint:

2015. november 20-án este 19.30 óra körül a rendőrök betörték a lakásukba és tettelesen bántalmazták fiát majd férjét és végül a panaszost. Mindhármukat megbilincseltek és előállították a Sz. Rendőrkapitányságra. A velük történtek rémálomba illőek, brutálisak, kegyetlenek, embertelenek, teljesen megalázóak, többszörösen és súlyosan jogsértőek.

II.

A Testület az ügy érdemi vizsgálata, a tényállás alaposabb megismerése érdekében felvilágosítást kért az Országos Rendőr-főkapitányság Ellenőrzési Szolgálatán keresztül az ügyben illetékes rendőrkapitányságtól, valamint megküldeni kérte az ügygel kapcsolatos rendőrségi dokumentumokat és konkrét kérdésekkel kapcsolatban a rendőrség álláspontját.

¹ Az Rtv. 93/A. §. (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük

1) Dr. F. L. r. százados 2015. december 18-én kelt összefoglaló jelentésében kifejtette, hogy:

A körzeti megbízottak az intézkedés helyén, és időpontjában megjelentek, abból a célból, hogy büntetőeljárás terheltjével szemben intézkedjenek, azonban felszólításra a házban tartózkodók nem nyitottak ajtót, annak ellenére, hogy égett a villany, ezért a körzeti megbízottak S. J., a panaszos fia felkutatása, elfogása érdekében a Rendőrségről szóló 1994 évi XXXIV. törvény (a továbbiakban Rtv.) 39. § (1) bekezdés b) pontja alapján magánlakásban történő intézkedés mellett döntöttek.

Fentiek alapján Dr. F. L. r. sz. megállapította, hogy jogszerű volt az intézkedés megkezdése, mivel körözött személy elfogása érdekében történt a törvény felhatalmazása alapján.

Mivel a bent tartózkodók nem nyitottak ajtót, ezért a T.-i körzeti megbízottak D. Zs. zárszerelőt hívták a helyszínre, aki az ajtót szakszerűen kinyitotta, majd S. ftőrm. és B. ftőrm. a lakásban elfogták a büntetőeljárás terheltjét, a panaszos fiát, aki menekülni próbált. A S.-i körzeti megbízottak ez idő alatt a ház hátsó részénél tartózkodtak a panaszos fia, esetleges szökésének megakadályozása érdekében.

A panaszos fiát a T.-i körzeti megbízottak általi elfogását és a szolgálati gépjárműbe történő beültetését megelőzően megbilincseltek szökésének megakadályozása érdekében, melynek során nevezett személy szülei, a panaszos férje és a panaszos, hangosan szidalmazta az intézkedő rendőröket, továbbá megpróbálták fizikailag is megakadályozni a jogszerű rendőri intézkedés eredményes befejezését. Fentiekre tekintettel S. ftőrm. ismételt tájékoztatta a panaszos férjét és a panaszost a közös fiukkal szembeni intézkedés okáról, és felhívta nevezettek figyelmét jogsértő cselekményük abbahagyására.

A tájékoztatást azonban nevezett személyek figyelmen kívül hagyták, tovább szidalmazták az intézkedő rendőröket, valamint a panaszos fia buzdította is szüleit, hogy ne engedelmességeskedjenek a rendőri felszólításnak, melynek hatására, továbbiakban sem hagytak fel azon szándékukkal, hogy a rendőri intézkedést fizikailag is megakadályozzák. Fentiek alapján Cs. ftőrm. és K. ftőrm. a panaszos férje és a panaszos előállítása mellett döntöttek az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontja alapján (aki a szabálysértést az abbahagyásra irányuló felszólítás után is folytatja, illetőleg akivel szemben az eljárás azonnal lefolytatható, továbbá akitől tárgyi bizonyítási eszközt kell megszerezni, vagy elkobzás alá eső dolgot kell visszatartani).

Nevezett személyek ellenszegülésének megtörése érdekében az Rtv. 47. § és a 48. § d) pontja alapján az intézkedő rendőrök testi kényszert és bilincset alkalmaztak. A bilincs alkalmazása során Dr. F. L. r. sz. megállapította, hogy az a szükséges ideig tartott.

A rendőri jelentések alapján Dr. F. L. r. sz. megállapította, hogy helyesen jártak el a panaszos férje és a panaszos vonatkozásában, amikor előállításuk mellett döntöttek, az Rtv. 13. § (1) bekezdésben – „A rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van” foglaltak alapján.

Nevezett személyek számára egyértelmű és világos volt, hogy rendőri intézkedésről van szó, azonban annak ellenszegültek.

Szakszerűen jártak el az intézkedő rendőrök tekintettel a Rtv. 20. § (2)-(3) bekezdésére, valamint a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 30/2011. (IX.22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 5. § (1)-(2) bekezdésére.

A panaszos fiát ezt követően a T. városi körzeti megbízottak a Sz.-i Rendőrkapitányságra szállították, míg a panaszos férjét és a panaszost - tekintettel arra, hogy orvosi ellátást kértek - ideiglenesen a S. Rendőrőrsre, a mentők ezt követően id. S. J.-t az SBO-ra szállították, majd onnan a Sz.-i Rendőrkapitányságra került szállításra az írásos tevékenység elvégzése végett, míg a panaszos az Sz. Rendőrkapitányságra került előállításra.

Mindkét személlyel szemben szabálysértési feljelentés készült a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (a továbbiakban: Szabs.tv.) 216. §-ába ütköző és aszerint minősülő jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség miatt.

Az előállítással összefüggésben rendőri jelentést készítettek, amelynek jogszerűségét és szakszerűségét Sz. r. szds, szolgálatirányító parancsnok vizsgálta ki.

Tekintettel arra, hogy nevezett személyek nem voltak hajlandók aláírni az előállítási iratokat, azok hatósági tanúk jelenlétében kerültek felolvasásra. Ezt követően nevezett személyek szabadon bocsátása iránt intézkedtek az eljáró rendőrök. A szolgálatirányító parancsnok a panaszos férje és a panaszos vonatkozásában a kényszerítő eszköz alkalmazásának jogszerűségét kivizsgálta, külön feljegyzést készített továbbá mindkét személy vonatkozásában arról, hogy az érintettek nem voltak hajlandók a nyomtatványokat aláírni.

A panaszos fiát gyanúsított kihallgatását követően büntető ügyben őrizetbe vette a Sz. Rendőrkapitányság és a Sz. Járásbíróság az előzetes letartóztatását.

2) S. T. S. r. ftőrm. 2015. december 17-én kelt jelentése szerint:

Szolgálatuk teljesítése során adatgyűjtés közben S. T. S. r. ftőrm. megállapította, hogy a panaszos fia ellen két élő körözés van kiadva a Sz. Rendőrkapitányság által büntetőügyekben elrendelt elfogató parancsok alapján, kapcsolati erőszak és lopás bűncselekmények miatt.

Az előzetes adatgyűjtés során megállapítható volt, hogy nevezett személy a lakcímén tartózkodik, de feltehetően nem fog együttműködni az intézkedő rendőrökkel, mivel több esetben elővezetése volt már elrendelve, több esetben erőszakos bűncselekmény miatt állították elő (garázdaság, csoportosan elkövetett garázdaság), valamint az élő körözése is kapcsolati erőszak elkövetésének gyanúja miatt állt fenn.

Ezt követően S. T. S. r. ftőrm. felvette a kapcsolatot a S.-i Rendőrőrs munkatársaival, akik elmondták, hogy ők már több alkalommal jelentek meg a panaszos fia lakcímén, az adatgyűjtések során megbizonyosodtak arról, hogy nevezett személy ezen a lakcímen tartózkodik, azonban ennek ellenére egy alkalommal sem nyitott ajtót nekik senki.

Ezen adatgyűjtések alapján S. T. S. r. ftőrm. a S.-i Rendőrs részéről K. T. Zs. r. ftőrm., Cs. J. r. ftőrm., S. N. r. zls., K. Sz. r. zls. körzeti megbízottakkal 19 órakor megjelentek nevezett személy lakcímén, ahová megkülönböztető jelzéssel ellátott szolgálati gépjárművel érkeztek és az ingatlan előtt az utcán álltak meg. A helyszín felmérését követően az ingatlan körbe vették az esetleges szökés megakadályozása céljából. Az ingatlanhoz előlről S. T. S. r. ftőrm., B. T. r. ftőrrn, K. M. valamint V. D. mentek. Az ingatlanhoz érve többször kopogtattak a bejárati kapun valamint a lehúzott redőnyökön keresztül, melyre választ nem kaptak, a házból nem jött ki senki.

A ház utcafronti, középső ablakának redőnyén keresztül S. T. S. r. ftőrm. bevilágított és benézett, ahol látta, hogy a panaszos fia az ingatlanban tartózkodik és a redőny mozgatásának hatására kiszalad a szobából. Ekkor S. T. S. r. ftőrm. bekiabált a házba, felszólította nevezett személyt, hogy a házból jöjjön ki. Mivel erre semmiféle válasz nem érkezett, a kerítésen átugrott B. T. r. ftőrm., majd a bejárati nagykaput kinyitotta. Ezután S. T. S. r. ftőrm. és K. M. polgárőr is bement az ingatlanhoz

tartozó bekerített helyre, míg V. D. az épület elejét biztosította. Az épület nyílászáróit és ajtóit leellenőrizték, de mind zárva volt.

Ezt követően több alkalommal /kb. 8-10 alkalommal/ hangosan, jól érthetően felszólították a bent lévő személyt hogy a rendőrségtől jöttek, őt keresik, és felszólították, hogy nyissa ki az ajtót, amelynek nevezett személy nem tett eleget. Többször közölték hangosan azt is, hogy amennyiben nem nyitja ki az ajtót, lakatost is fognak hívni.

Mivel a felszólítás nem vezetett eredményre, de biztosak voltak abban, hogy a panaszos fia a házban tartózkodik, a házhoz lakatost hívtak a Tevékenység Irányítási Központ segítségével, ami a helyszínre irányította D. Zs. lakatost, aki az ingatlanba történő bejutást lehetővé tette 19 óra 35 perckor.

A családi házba S. T. S. r. ftőrm és B. T. r. ftőrm. mentek be, amikor is többször ismét hangosan felszólították a panaszos fiát, hogy a törvény nevében, jöjjön elő. Nevezett személy azonban ennek továbbra sem tett eleget. Elfogása érdekében a házat elkezdtek átvizsgálni. Átnézték a nappalit, valamint az egyik szobát, de nem találtak senkit, majd mozgást hallottak a nappali szoba végénél lévő ajtónál. Amikor S. T. S. r. ftőrm. odament, szembe találkozott a panaszos fiával. Nevezett személy látta, hogy rendőrökkel áll szemben, mivel 10 M mintájú gyakorlót viseltek a meghatározott ékitményekkel. Nevezett személy ekkor megfordult és el akart menni, ezért B. T. r. ftőrm felszólította, hogy „állj, rendőrség”, majd miután nevezett személy tovább akart menni, megpróbálta testi kényszerrel a karjánál és a nyakánál fogva visszahúzni, de nem sikerült, csak második próbálkozásra kihúzni a szobából. A testi kényszerre figyelmeztetés nem történt, mert a késedelem veszéllyel járt volna, és az intézkedő rendőrök a lakóingatlan belülről nem ismerték, így nem lehetett tudni, hogy milyen helyiségbe akar távozni a körözött személy, valamint az intézkedés megkezdése óta vagy 20-szor hangosan felszólították, hogy jöjjön elő, vesse magát alá az intézkedésnek, amely felszólítások hatástalanok voltak.

Továbbá az első testi kényszer alkalmával látták, hogy nevezett személy a fürdőszobába akart bemenni, ahol egyebekben a fürdőkádon egy kést is láttak. Nevezett nem nyúlt a kés felé, de mivel erőszakos bűncselekmények miatt már többször volt előállítva, így folytatni kellett a testi kényszeret, melyet a második megfogásnál már sikeresen végrehajtott B. T. r. ftőrm., majd nevezettet szökésének megakadályozása végett hátra helyzetben közösen megbilincseltek. A testi kényszeret és bilincselést B. T. r. ftőrm hajtotta végre, míg a biztosítást S. T. S. r. ftőrm végezte. A fürdőszobában tartózkodott még a panaszos, aki eddig végig csendben volt, majd amikor a fiát intézkedés alá vonták, elkezdett ordibálni, hogy ne bántsák a fiát. Ekkor az egyik lenti zárt szobából előjött a panaszos férje, aki kérdőre vonta a rendőröket, hogy milyen jönn be a házába.

Amikor a panaszos férje hallotta, hogy felesége, a panaszos azt kiabálja, hogy ne bántsák a fiát, akkor már ő is bekapcsolódott a kiabálásba, ezért a panaszos fiát hátsó karkulcsba fogva az ingatlan előterébe kivezették. Eközben a családtagok végig verbálisán támadólag léptek fel, végig ordítottak, hogy mi jönn be a rendőrök, engedjék el a fiukat, ne bántsák őt, fel fogják jelenteni őket, ki fogják faggatni őket, hogy milyen eljárás ez, takarodjanak a házukból, stb.

Ekkor az intézkedő rendőrök közölték velük, hogy elfogatóparancs alapján a fiukat körözik és e célból elő fogják állítani a rendőrségre. Ennek tényét nem vették tudomásul majd tovább ordítottak. A panaszos fiát ezt követően megbilincselve az intézkedő rendőrök a szolgálati gépjárműbe ültették.

Eközben a többi rendőr is a ház utcafronti részéhez ment, mivel közölték velük, hogy megtalálták a keresett személyt.

Az intézkedés közben id. S. J. és felesége a panaszos folyamatosan üvöltözött, próbálta megzavarni a rendőri intézkedést és megakadályozni, hogy a fiukat elvigyék. Többször támadólag léptek fel és a biztonságos intézkedési távokat be nem tartva a rendőrökhöz olyan közelségbe léptek, hogy tartani

lehetett a támadásuktól. Ezért őket többször felszólították, hogy távolodjanak el, ne kiabáljanak, ne akadályozzák az intézkedést, ellenkező esetben őket is elő fogják állítani.

Ezen közléseket sem vették tudomásul és tovább kiabáltak az utcán. Egy alkalommal id. S. J., Cs. J. r. ftőrm. úrhoz lépett és a kezeivel hevesen gesztikulálva mondta a magáét. Ezt S. T. S. r. ftőrm úgy értékelte, hogy a panaszos férje támadásától valóban tartani lehet, ezért felszólítás nélkül, egyebekben már a többedik felszólítást követően, testi kényszer keretében a földre vitte, majd Cs. J.-el kezeit hátra helyzetben megbilincsték. Eközben a testi kényszer alkalmazásának helyénél hátulról a panaszos megfogta S. T. S. r. ftőrm kabátját - nyilvánvalóan azért, hogy megakadályozza a férjével szemben alkalmazott testi kényszert és bilincs alkalmazását - amelyre K. T. r. ftőrm megfogta a panaszoszt, majd vele szemben testi kényszert és bilincset alkalmazott. A panaszos fiával eközben B. T. r. ftőrm tartózkodott a szolgálati gépjárműben, míg a családtagokkal a maradék rendőri erő intézkedett, mely intézkedés előállítással végződött, melyről külön jelentés készült.

Miután a kényszerítő eszközök alkalmazásával, a bilincsek felhelyezésével, az intézkedés biztonságosan befejezhetővé vált, a rendőrök közölték az intézkedés alá vont személyekkel a nevüket, jelvéyszámukat, illetve az intézkedés elleni panasz lehetőségéről a felvilágosítást megadták.

A Sz. Rendőrkapitányságra történő beszállítása során a panaszos fia közölte, hogy fel szokta jelenteni a rendőröket a Helsinki Bizottságnál és most is azt fogja mondani, hogy bántalmazták. Ezért a panaszos fiát egyből kiszállították az Újklínika Traumatológiai Osztályára, hol kiállították a látletét (melyen a külsérelmi nyom nem látható). Nevezettről a Sz. Rk. épületében, 2015. november 20-án 21 óra 00 perckor levették a bilincset, majd ugyanezen időben a II. előállító helyiségben elhelyezték. Az írásos tevékenység végeztével nevezettet átadták a készültségi szolgálatnak, az őrizetbe vételének fogatosítása miatt. A panaszos fia az előállítás során elmondta, hogy már megbánta azt, hogy nem nyitotta ki az ajtót és ellenállt a rendőri intézkedésnek. Továbbiakban az intézkedő rendőrök részére panaszt nem jelzett.

A kényszerintézkedést egyebekben a parancsnoki kivizsgálás alapján a Szolgálat Irányító Parancsnok, Sz. L. Cs. r. szds. jog és szakszerűnek valamint arányosnak találta.

Az intézkedés során alkalmazott jogszabályok:

Rtv. 33.§. (1) bekezdés b) pont Rtv. 39. §. (1) bekezdés b) j) pont Rtv. 47. §. Rtv. 48. §. c) d) pont.

3) B. T. r. ftőrm. 2015. december 17-én kelt jelentése szerint:

2015. november 20-án 14 órától 02 óráig B. T. r. ftőrm. látott el szolgálatot S. T. S. r.ftőrm.-rel.

A szolgálatuk teljesítése során a társszervekkel történő szorosabb együttműködés érdekében K. M. és V. D. polgárőrök is csatlakoztak a T.-i Polgárőr Szervezettől.

A mindennapos tevékenységeik közé tartozó körözött személyek felkutatása érdekében S. T. S. r.ftőrm a rendelkezéseikre álló nyilvántartási rendszerekből megállapította, hogy a panaszos fia ellen két élő körözés van kiadva.

Az előzetes adatgyűjtés során továbbá megállapítást nyert, hogy a panaszos fia feltehetően a lakcímén tartózkodik, de valószínűleg nem fog együttműködni az intézkedő rendőrökkel, mivel több esetben volt már elrendelve elővezetése, illetve erőszakos bűncselekmények elkövetése miatt indult ellene több eljárás.

A S.-i Rendőrőrs szolgálatban lévő munkatársaival történő kapcsolatfelvétel során tájékoztatták B. T. r. ftórm.-t, hogy ők már több alkalommal jelentek meg a panaszos fia lakcímén, az adatgyűjtések során megbizonyosodtak arról, hogy ezen a lakcímen tartózkodik, azonban ennek ellenére egy alkalommal sem nyitott ajtót nekik senki.

A rendelkezésre álló információk alapján B. T. r. ftórm.-ék a S.-i Rendőrőrs részéről K. T. Zs. r. ftórm., Cs. J. r. ftórm., S. N. r. zls, K. Sz. r. zls körzeti megbízottakkal 19 óra 00 perckor megjelentek a panaszos fia lakcímén, ahová a megkülönböztető jelzéssel ellátott szolgálati gépjárművel érkeztek és az ingatlan előtt az utcán álltak meg.

A szóban forgó ingatlant körbe vették, majd az ingatlanhoz S. T. S. r.ftórm., B. T. r. ftórm. mentek előlről, valamint a biztosításukat megerősítendően velük ment még K. M., valamint V. D. polgárőrök is.

Az ingatlanhoz érve többször kopogtattak a bejárati kapun valamint a lehúzott redőnyökön keresztül, melyre választ nem kaptak, a házból nem jött ki senki.

A ház utcafronti ablakainak redőnyét S. T. S. r.ftórm ellenőrizte, majd az egyik redőnyt felhúzva látta, hogy a panaszos fia az ingatlanba van és a redőny mozgatásának hatására kiszalad a szobából.

Ekkor a házban tartózkodó a panaszos fiát, a törvény nevében felszólította S. T. S. r.ftórm, hogy a házból jöjjön ki.

Ezen felszólításra válasz nem érkezett ezért B. T. r. ftórm. a kerítésen átugrott, majd a bejárati fém kaput belülről kinyitotta, így a vele lévő S. T. r.ftórm, valamint K. M. polgárőr be tudtak menni a kertbe, míg V. D. az épület elejét biztosította.

Az épület nyílászáróit és ajtóit az intézkedő rendőrök leellenőrizték, de mind zárva volt.

Ezt követően mindketten több alkalommal hangosan, jól érthetően felszólították a bent lévő személyt, hogy a rendőrségtől jöttek, őt keresik, és a törvény nevében felszólították, hogy nyissa ki az ajtót, amelynek nem tett eleget. Többször közölték hangosan azt is, hogy amennyiben nem nyitják ki az ajtót, az esetben lakatost is fognak hívni.

Mivel a felszólítás nem vezetett eredményre, de a rendőrök biztosak voltak abban, hogy a körözött személy a házban tartózkodik, a házhoz lakatost hívtak a Tevékenység Irányítási Központ segítségével, ami a helyszínre irányította D. Zs. lakatost, aki az ingatlanba történő bejutást lehetővé tette 19 óra 35 perckor.

A családi házba B. T. r. ftórm. és S. T. S. r. ftórm mentek be. Amikor beléptek, többször ismét hangosan felszólították a panaszos fiát, hogy a törvény nevében, jöjjön elő, azonban ennek ő továbbra sem tett eleget.

A panaszos fia elfogása érdekében a házat elkezdték átvizsgálni. Átnézték a nappalit, valamint az egyik szobát, de nem találtak senkit, majd mozgást hallottak a nappali szoba végénél lévő ajtónál.

Ekkor oda mentek, ahol szembe találkoztak a panaszos fiával, aki látta, hogy rendőrök mivel 10 M mintájú gyakorlót viseltek (valamint láthatta őket az üvegezett ajtón, ablakokon keresztül).

A panaszos fia, miután meglátta a rendőröket, megfordult és el akart menni, ezért B. T. r. ftórm. felszólította, hogy „állj rendőrség" majd miután körözött személy tovább akart menni megpróbálta testi kényszerrel a karjánál és a nyakánál fogva visszahúzni, de nem sikerült, csak második próbálkozásra.

A testi kényszerre figyelmeztetés nem történt, mivel a késedelem veszéllyel járt volna. Az intézkedő rendőrök a lakóingatlant belülről nem ismerték, így nem lehetett tudni, hogy milyen helyiségbe akar távozni a panaszos fia, valamint az intézkedés megkezdése óta sok alkalommal hangosan felszólították, hogy jöjjön elő, vesse magát alá az intézkedésnek, amely felszólításoknak nem tett eleget.

Továbbá az első testi kényszer alkalmával B. T. r. ftőrm. látta, hogy a fürdőszobában, ahová a panaszos fia vissza akart menni a fürdőkádon egy kést volt (a későbbiekben azt mondta az előállítás során, hogy a lefolyó dugóját azzal szokták kiszedni).

Nevezett nem nyúlt a kés felé, de mivel erőszakos bűncselekmények miatt már többször volt előállítva, így folytatni kellett a testi kényszert, melyet a második megfogásnál B. T. r. ftőrm. már sikeresen végrehajtott, majd nevezettet szökésének megakadályozása végett hátra helyzetben megbilincselte.

A testi kényszert és bilincselést B. T. r. ftőrm. hajtotta végre, míg a biztosítást S. T. S. r.ftőrm végezte.

Az intézkedés során megállapítást nyert, hogy a fürdőszobában tartózkodott továbbá a panaszos, aki eddig végig csendben volt, majd amikor a fiát intézkedés alá vonták, elkezdett ordibálni, hogy ne bántsák a fiát, valamint az egyik lenti zárt szobából előjött a panaszos férje, aki kérdőre vonta a rendőröket, hogy milyen jogon törtek be a házába.

A panaszos férje amint meghallotta, hogy a felesége, a panaszos azt kiabálja, ne bántsák a fiát, akkor már ő is bekapcsolódott a kiabálásba a körözött személyt hátsó karkulcsba fogva az ingatlan előterébe kivezették. Az ingatlanban lévő családtagok végig verbálisan, támadólag léptek fel, ordibáltak, hogy mi jogon törtek be, engedjék el a fiukat, ne bántsák őt, fel fogják jelenteni, ki fogják rúgani őket.

Egyébiránt a panaszos a fürdőszobában bujkált, míg édesapja egy földszinti bezárt szobában volt a testi kényszer során, így nem is láthatták annak végrehajtását.

Az előbújó családtagokkal a rendőrök közölték, hogy elfogató parancs alapján a fiukat körözik (mellyel nyilvánvalóan tisztában voltak, mivel több alkalommal kereste már a rendőrség a fiukat) és e célból elő fogják állítani a rendőrségre. Ennek tényét a szűkök nem vették tudomásul, majd tovább ordítottak.

A körözött személyt ezt követően megbilincselve a szolgálati gépjárműbe ültették, majd mellé beült B. T. r. ftőrm. is.

A családtagokkal történő további intézkedést B. T. r. ftőrm. nem látta, csak az ordibálásukat lehetett hallani, ahogy folyamatosan szidták az ott lévő rendőröket, valamint a rendőrök felszólítását lehetett hallani, hogy amennyiben nem hagyják abba ezen cselekményüket, abban az esetben őket is elő fogják állítani.

A kiabáló családtagokat szintén előállították

A Sz.-i Rendőrkapitányságra történő beszállítása során a panaszos fia közölte, hogy feljelenti az intézkedő rendőröket, mert így szokta a rendőrökkel és azt fogja mondani a Helsinki Bizottságnál, hogy bántalmazták.

Tekintettel a kijelentésére, a panaszos fiát egyből kiszállították az Újklínika Traumatológiai Osztályára, ahol kiállították a látéletét (melyen külsérelmi nyom nem látható, az előállított fájdalmat negál. írás látható). Nevezettről a Sz. Rk. épületében, 2015. november 20-án 21 órakor levették a bilincset, majd ugyanezen időben a 11. előállító helyiségben elhelyezték. Az írásos tevékenység végeztével nevezettet átadták a készütségi szolgálatnak, az őrizetbe vételének fogatosítása miatt. A panaszos

fia az előállítás során elmondta, hogy már megbánta azt, hogy nem nyitotta ki az ajtót és ellenállt a rendőri intézkedésnek. Továbbiakban az intézkedő rendőrök részére panaszt nem jelzett.

A kényszerintézkedést, mint minden esetben így a szóban forgó esetben is a szolgálat átirányító parancsnok (Sz. L. Cs. r. szds.) kivizsgálta, de körözött személy B. T. r. ftörm. tudomása szerint nem terjesztett elő panaszt.

Az intézkedés során alkalmazott jogszabályok:

Rtv. 33.§. (1) bekezdés b) pont Rtv. 39.§. (1) bekezdés b) j) pont Rtv. 47.§. Rtv. 48.§. c) d) pont.

4) A panaszos előállításáról készült jelentés tanúsága szerint:

Szolgálat teljesítése során a rendőrök megjelentek a panaszos lakcímén, hogy a panaszos fiát felkutassák. Az intézkedés során az ingatlanban nem nyitottak ajtót, ezért zárszerelőt kérek a helyszínre. D. Zs. zárszerelő érkezett a helyszínre, aki az ingatlant kinyitotta, ahonnan a körözött személyt elfogatóparancs alapján elfogták és előállították. Az ingatlan elé történő kikísérése során, amikor a gépjárműbe került beszállításra, a panaszos férje ordítva sérelmezte, hogy mit képzelnek a rendőrök, hogy betörnek a házába az engedélye nélkül. Ezt többször ordítva sérelmezte, melyre Cs. J. r. ftörm a törvény nevében szavakat előre bocsátva felszólította, hogy fejezze be az ordibálást és ne akadályozza tovább a rendőri intézkedést. Ezt a felszólítást Cs. J. r. ftörm még 2 alkalommal megismételte. Ekkor a panaszos is hangosan ordítani kezdett, hogy mit képzelnek a rendőrök, hogy betörnek a házukba és elviszik a fiát. Nevezett személyeket tájékoztatta S. T. S. r. ftörm, hogy a fiuk ellen elfogató parancs van kiadva, ezért az Rtv. 39. § (1) bekezdés b) pontja szerint járt el a körözött személlyel szemben. Ekkor a panaszos férje ismét elkezdett ordítani, amikor S. T. S. r. ftörm a nevezett jobb kezét megfogva testi kényszert alkalmazva a földre vitte, majd a kezét Cs. J. r. ftörm hátra helyzetben kezdte megbilincselni. Ekkor a panaszos S. T. S. r. ftörm után nyúlt, hogy megpróbálja visszatartani, K. T. r. ftörm a panaszost bal kezénél fogva testi kényszerrel a földre vitte és a kezét K. Sz. címzetes r.zls biztosítása mellett hátsó helyzetben megbilincselte, míg a panaszos férje kezét hátra helyzetben Cs. J. r. ftörm. bilincselte meg. Az intézkedés során a panaszos férje és a panaszos orvosi ellátást igényelt, ezért K. T. r. ftörm a mentőszolgálatot értesítette. Ezt követően nevezett személyeket a S.-i Rendőrsre előállították, ahol a mentőszolgálat részéről Dr. P. L. mentőorvos 20 óra 21 perckor ellátta a panaszost, akin külsérelmi nyomot nem látott és nem tapasztalt, és erről készített egy dokumentációs lapot. Ezután a panaszos férjét az Újklínikára beszállították, mivel nevezett személy mellkasi fájdalomra panaszkodott. a panaszos férje elmondása alapján, az előállítás során sérülése keletkezett, azonban külsérelmi nyom nem volt látható rajta. Az ingatlan elől történő elszállításig jelen volt még S. T. r. ftörm és B. T. r. ftörm-rel 2 fő polgárőr K. M. R. és V. D. A panaszost a S.-i Rendőrsön történő orvosi ellátást követően tovább szállították a Sz.-i Rendőrkapitányságra az előállítás végrehajtása végett. A panaszost az írásos tevékenység után szabadon bocsátották, valamint tájékoztatták, hogy panaszát 30 napon belül előterjesztheti.

A jelentés szerint a panaszost az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont első fordulata alapján állították elő. A bilincset az Rtv. 48. § d) pont alapján alkalmazták. A panaszos előállítása 2015. november 20. 19 óra 40 perctől 23 óráig tartott.

5) Sz. L. r. szds. szolgálatirányító pk. 2015. november 21-én kelt jelentése szerint a rendőrök írásos jelentése alapján az intézkedés szakszerű és jogszerű volt. A panaszos az intézkedéssel kapcsolatban úgy nyilatkozott, hogy panaszát a későbbiekben kívánja megtenni, amiről külön feljegyzés készült. A panaszos a szükséges tájékoztatásokat szóban megkapta, az előállítás időtartamáról kiállított igazolást átvette. A panaszosnak az intézkedés során sérülése nem történt.

6) A 2015. november 21-én kelt feljegyzés tanúsága szerint Sz. L. r. szds. szolgálatirányító pk. tájékoztatta a panaszost, hogy amennyiben panaszt kíván tenni, felveszi a jegyzőkönyvet, de a panaszos ehhez nem járult hozzá, ezért tájékoztatták, hogy írásban is elküldheti panaszát az intézkedést követően.

7) D. Zs. 2015. december 22-én kelt tanúvallomása szerint:

D. Zs. elmondása alapján, 2015. november közepe környékén lehetett 19 óra körüli időben, amikor a CSMRFK Tevékenység Irányítási Központja megkereste, hogy egy S.-i, ingatlanban egy körözött személy elfogásában kellene segítenie, ajtót kell kinyitnia.

D. Zs. viszonylag gyorsan kiérkezett. Két rendőrségi valamint egy polgárőr gépkocsira emlékszik, de két rendőrségi gépkocsi volt, melyek közül az egyik egy zöld színű terepjáró, a másik egy rendőrségi fényhíddal felszerelt szolgálati gépkocsi volt. A kapu lemezborítású volt, egy nagyobb és egy kisebb szárnyú. A nagyobbikon, amely kétszárnyú volt, tudtak bemenni. A bejárati ajtó az udvaron belépve bal oldalt volt, amely előtt volt egy szélfogó rész, oda be tudtak menni, azon belül volt a bejárati ajtó, amelyet ki kellett nyitni.

Egy biztonsági zár volt az ajtón. A rendőrök közölték, hogy körözött személy van bent, így gyorsan, minél hamarabb nyissa ki az ajtót. Ezért D. Zs. azt benyomta. D. Zs. ezután a szélfogó részbe visszahúzódott, két egyenruhás rendőr bement. D. Zs. végig kívül tartózkodott, így nem minden beszélgetést, felszólítást hallott, ami bent elhangzott. Egyszer azt hallotta, hogy az egyik rendőr azt mondja hangosan, hogy „megvan”, valamint később az hangzott el, hogy „álljon a falhoz!” D. Zs. nem látta, hogy mi történt az épületen belül, dulakodás hangját egyáltalán nem hallotta. Emelt hangnemben ekkor már hallott beszélni valakit bentről, akiről azt gondolja, hogy a keresett személy szülei lehettek, akiket később már az udvaron látott. Azt kiabálta, hogy „hagyják abba, ilyen nem lehet tenni, ehhez nincs joguk”, és ehhez hasonlókat. Erre az egyik rendőr válaszolt, hogy „van jogunk hozzá!”

A fiatal férfit kivezették a szélfogóba, majd ott ismét közölték vele, hogy álljon a falhoz, majd ott bilincseltek meg, arra azonban D. Zs. nem emlékszik pontosan, hogy elöl, vagy hátul voltak a kezei, de talán, amikor a gépkocsiba beültették, mintha elöl lettek volna. A fiatal férfi végig úgy látszott, amíg D. Zs. ott volt, hogy teljes mértékben együttműködött. Úgy tűnt, mintha végig csöndben lett volna, végig nyugodt volt, mint aki tudja, hogy mi történik vele. Egyáltalán nem látszott rajta, hogy ittas lett volna, vagy valami hasonló, teljesen tisztának látszott a tudata, amennyire D. Zs. ezt meg tudta ott, abban a helyzetben állapítani.

Azonban az idős házaspár a kezdettől fogva hangoskodott, kiabált a rendőrökkel, hogy engedjék el a fiukat, hogy képzelik, hogy ide bejönnek, tehát folyamatosan káráltak. Egyfolytában kiabáltak, volt, hogy a férfi és a hölgy felváltva, meg egymás szavába vágva is.

A rendőrök többször is felszólították mindkettőjüket, hogy hagyják abba. Az intézkedésük jogszerű volt, de a két személy mintha ezt nem is hallotta volna, egyfolytában csak hol kiabálva, hol emelt hangnemben, ekkor már felpörögve folytatták a rendőrök szidását.

Hiába csitították őket a rendőrök, hiába mondták, hogy hagyják abba, a két személy csak ment utánuk, kb. fél méter állandó távolságra a rendőröktől. A rendőrök, miután már az utcára is kimentek, közölték, hogy most már tényleg hagyják abba a kiabálást, menjenek vissza a házba, de az utcán a két személy már ordított velük. Ekkor már a fiatalabb férfi a rendőrségi szolgálati gépkocsiban ült, mellette egy másik rendőr.

A két idősebb személy a körözött személy szülei voltak, mivel fiamozták a fiatal férfit. A két személy közül a férfi annyira bepörgött, annyira ordított, hogy átment agresszív megnyilvánulásokba, ez a

testtartásán látszott. Többször oda is ért az egyik rendőrhöz, látszott rajta, hogy neki akar menni a rendőrnek. A lépései is arról árulkodtak, hogy bármikor nekimegy a rendőröknek.

Folyamatosan mondták a rendőrök, hogy fejezzék be a magatartásukat, menjenek vissza a házba. Amíg a hölgy és a férfi kiabált, ordított, a rendőrök többször felhívták a figyelmüket arra, hogy hagyják abba ezt a magatartást. Az egyik rendőrt lökdöste is a férfi, nem hirtelen mozdulatokkal, csak úgy finoman, mintha azt mondta volna azzal, hogy „na gyere”.

D. Zs. kérdezte az egyik rendőrtől, hogy helyre kell-e állítani az ajtót, mire közölték vele, hogy nem, mert a férfi és a hölgy, tehát a szülők otthon maradnak, csak a fiút viszik el. D. Zs. ebből is gondolta, hogy nem akarták magatartásuk ellenére a rendőrök bevinni őket. D. Zs. a szélfogóba visszament a szerszámaiért, majd betette azokat a gépkocsijába, mikor arra lett figyelmes, hogy mindkét személy a földön fekszik, mindkét személynél két-két rendőr, akik megbilincselik őket. Hason feküdtek, a kezeiket hátra helyzetben bilincselték. Még ekkor is ordítottak, de ekkor már nem a provokáló stílusban, hanem azt kiabálták, hogy „segítség, ne bántsanak, szálljanak le rólam”.

A rendőrök végig nyugodtak voltak, nyugodtan szólították fel kezdetben a személyeket, de amikor már az utcán voltak és kiabáltak velük a személyek, ők is felemelték a hangjukat, hogy menjenek vissza a házba. Miután meg voltak bilincselve, a férfi azt kiabálta a rendőröknek, hogy, ezt megbánjátok, meglátjátok, mit kaptok ezért, feljelentünk benneteket.” A bilincselés után már visszavettek a heves magatartásból, halkabban lettek valamelyest, de még mondták a magukét.

Ekkor a rendőrök mondták D. Zs.-nek, hogy állítsa helyre az ajtót, zárható állapotba, amit D. Zs. meg is tett. Mindvégig vele volt egy rendőr, egyedül egyetlen percig sem volt a házban, a háznál. D. Zs. megítélése szerint a rendőrök végig korrekten jártak el, többször felszólították a személyeket a kiabálás megszüntetésére. Ők azonban agresszívek maradtak, kiabáltak, ordítottak, ellenkeztek tovább.

D. Zs. senki részéről nem látott bántalmazást, semmi olyat, amely indokolatlan lett volna a rendőrök részéről. Az egész ordítás, kiabálás, ill. a rendőrök részéről a figyelmeztetések, felszólítások kb. 15-20 percig tartottak. A férfi volt a hängadó, ő ordított, már a legelején is a házban ő kiabált, majd ő lökdösődött. A rendőrök, amíg D. Zs. látta a helyszínen őket, nem bántották egyik személyt sem.

8) A Testület a panaszossal szemben tett szabálysértési feljelentés és az ügyben született szabálysértési határozat részletes ismertetésétől hatásköri indokok miatt eltekint.

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és Szolgálati Szabályzat rendelkezéseire – a panaszos kifogásaival összefüggésben az alábbi megállapításra jutott.

1) A Testület a panaszeljáráásban mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy mely panaszosi sérelmek kivizsgálásra terjed ki a hatásköre.

A Testület eljárását az Rtv. a IX. Fejezetében, Jogorvoslatok alcím alatt szabályozza. Az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az, „akinek az e törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában, a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette [...] kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálja el”.

Az Rtv. 92. § (2) bekezdés szerint, akinek az intézkedés jogát vagy jogos érdekét érintette, panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez.

Az Rtv. 92. § (3) bekezdés szerint, az (1) és (2) bekezdésben meghatározott esetekben a cselekvőképtelen személy helyett törvényes képviselője jár el, korlátozottan cselekvőképes kiskorú vagy cselekvőképességében bármely ügycsoportban korlátozott nagykorú személy helyett törvényes képviselője vagy meghatalmazottja is eljárhat. A panasz meghatalmazott vagy jogi képviselő útján is előterjeszhető. Jogi képviselőként jogvédelemmel foglalkozó egyesület vagy alapítvány, nemzetiségi önkormányzat, jogi oktatást végző egyetem állam- és jogtudományi doktori fokozattal rendelkező egyetemi oktatója is eljárhat.

Panaszbeadványában a panaszos a férjével és a fiával szembeni rendőri fellépést sérelmezett, ezért ezzel kapcsolatban a Testület megjegyzi, hogy a már idézett Rtv. 92. §-ának (1) és (2) bekezdése szerint mindenki csak olyan intézkedés vagy intézkedés elmulasztása miatt fordulhat a Testülethez panasszal, amely az ő saját jogát vagy jogos érdekét érintette. Ugyanezen törvényhely (3) bekezdése értelmében azonban a panasz meghatalmazott útján is előterjeszhető.

Jelen panaszügyben a panaszos fiától nem szerzett be meghatalmazást, a panaszos fia pedig külön panaszbeadványt nem terjesztett elő, tehát a panasz ezen része nem a jogosulttól származik. A panaszos férje pedig külön panaszbeadványt terjesztett elő a sérelmezett intézkedéssel kapcsolatban.

Mind ezek alapján a panaszos fiával kapcsolatos panaszelemeket a Testület nem vizsgálja, mivel a panasz nem a jogosulttól származik, a panaszos férjének panasa tárgyában pedig külön vizsgálatot folytat le.

2) A Testület az Rtv. 92. § (1) bekezdése és az előterjesztett panaszbeadvány alapján jelen ügyben jogosult vizsgálni, hogy keletkezett-e a sérelmezett intézkedés vonatkozásában intézkedési kötelezettsége a rendőrségnek, megfelelő jogalappal foganatosítottak magánlakásban történő intézkedést, megfelelő jogalappal történt-e a panaszos megbilincselése, illetve előállítása, arányos volt-e az előállítás időtartama, valamint történt-e bántalmazás a rendőrségi eljárás során.

IV.

A vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedések érintették a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye Szabadság és Felelősség fejezetének a II. cikkében foglalt emberi méltósághoz fűződő alapvető jogát, IV. cikkében foglalt személyi szabadsághoz, VI. cikkében rögzített magánlakás sértetlenségéhez fűződő jogát, XX. cikkben rögzített testi-lelki egészséghez valamint XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogát, az alábbiak szerint.

2) A Testület először a rendőrök intézkedési kötelezettségét vizsgálta, valamint azt, hogy amennyiben az intézkedési kötelezettség fennáll, az kiterjed-e a magánlakásban intézkedés foganatosítására. Ennek kapcsán az alábbi megállapításokat tette.

a) Az Rtv. 2. § (1) bekezdése szerint a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tisztelben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait

A rendőr intézkedési kötelezettségét az Rtv. 13. §-a szabályozza, amely szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a

tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.

A rendőrségi iratok szerint a rendőrség tudomására jutott, hogy a panaszos fia, aki egy bűncselekmény terheltje és körözést bocsátottak ki vele szemben, a panaszos lakcímén tartózkodik. A Testület álláspontja ezen információnak a rendőrség tudomására hozatala mindenféleképp olyan körülmény, amely az Rtv. 13. § alapján intézkedési kötelezettséget keletkeztet.

A fentiek értelmében a rendőrség tudomására hozott információ az Rtv. 13. § alapján intézkedési kötelezettséget keletkeztetett, ezért nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

b) A Testület ezt követően azt vizsgálta, hogy az intézkedési kötelezettsége kiterjedt-e a rendőrségnek a magánlakásban intézkedés foganatosítására.

Az Rtv. 15. § határozza meg az arányosság követelményét, amely szerint rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. Több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.

Az Rtv. 15. § rendelkezéseinek elvi éllel kell érvényesülnie a rendőri eljárások minden szakaszában, így a Testület vizsgálta, hogy a rendőrség a lehető legkisebb jogkorlátozást alkalmazva tett-e eleget intézkedési kötelezettségének.

Az Rtv. 17. § (1) bekezdése alapján a rendőrség feladatának ellátása során a testi épséghez, a személyes szabadsághoz, a magánlakás, a magántitok és a levéltitok sértetlenségéhez, a személyes adatokhoz, valamint a tulajdonhoz fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja.

Az Rtv. fenti rendelkezései szerint tehát, az arányosság követelményének megtartásával a rendőrség bizonyos körülmények között korlátozhatja a magánlakás sérthetlenségéhez fűződő alapvető jogot.

Az Rtv. 39. § (1) bekezdés b) pontja szerint a rendőr magánlakásba bebocsátás vagy hatósági határozat nélkül nem léphet be, illetve nem hatolhat be, kivéve bűncselekmény elkövetésének megakadályozása, megszakítása vagy büntetőeljárás terheltjének elfogása és előállítása céljából;

Az Rtv. fenti rendelkezése értelmében tehát a büntetőeljárás terheltjének elfogása érdekében a rendőr magánlakásba bebocsátás vagy hatósági határozat nélkül beléphet.

A Testület megjegyzi, hogy az ügyben keletkezett rendőri iratok egyaránt tartalmazzák a körözés és az elfogatóparancs kifejezést is a panaszos fia megkeresésének jogalapjaként. A Testület elfogadta azon rendőri állításokat, amelyek szerint a panaszos fiával, mint két büntetőeljárás terheltjével szemben elfogatóparancsot bocsátottak ki.

A Testület álláspontja szerint összegezve a fentieket megállapítható, hogy a rendőrök intézkedési kötelezettsége kiterjedt a panaszos fiának elfogására. Mivel olyan információ birtokába jutottak, miszerint a panaszos fia a panaszos lakásán tartózkodik, intézkedési kötelezettségük az Rtv. vonatkozó rendelkezései alapján kiterjedt a magánlakásban történő intézkedésre is, tehát a rendőrök megfelelő joggal jártak el.

Tekintettel a fentebb kifejtettekre, a Testület arra az álláspontra helyezkedett, hogy nem sérült a panaszos magánlakás sértetlenségéhez fűződő alapvető joga.

3) A panaszossal szemben végrehajtott előállítás kapcsán a Testület az alábbi álláspontra helyezkedett.

A)

Az előállítás jogalapja kapcsán a Testület az alábbi megállapításokat tette.

A rendőrség tájékoztatása szerint a magánlakásban történő intézkedés során megtalálták a panaszos fiát, akit büntetőeljárás terheltjeként körözött a rendőrség. A panaszos az intézkedés során kérdőre vonta a rendőröket, ordibált, akadályozta az intézkedést.

A panaszos személyi szabadságát az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont I. fordulata alapján korlátozták és aznap vele szemben szabálysértési eljárást is lefolytattak, amelyben pénzbüntetéssel sújtották.

Az Rtv. 33. § (2) bekezdésének f) pontja szerint a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki a szabálysértést az abbahagyásra irányuló felszólítás után is folytatja, illetőleg akivel szemben az eljárás azonnal lefolytatható, továbbá akitől tárgyi bizonyítási eszközt kell megszerezni, vagy elkobzás alá eső dolgot kell visszatartani.

Az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont I. fordulata vonatkozásában a Testület az alábbi tesztet alkalmazza gyakorlata során.

A jogszabályhely értelmezése alapján kijelenthető, hogy az f) pont I. fordulata szerinti esetben az előállításhoz három feltétel együttes megvalósulása szükséges (konjunktív elemek):

- a) egy jogszerűtlen magatartás, ami felveti szabálysértés elkövetésének gyanúját;
- b) meghatározott személyhez vagy személyek csoportjához célzott rendőri felszólítás, amely a jogszerűtlen magatartás abbahagyására irányul; és végül
- c) az, hogy a rendőri felszólítás ellenére a személy, vagy személyek csoportja ezen jogsértő magatartás elkövetését mégis folytatja.

A konjunktivitás jellegéből adódik, hogy bármely feltétel hiánya az előállítás jogszerűtlenségének megállapítását vonja maga után.

a) A Testület a megjelölt előállítási okra figyelemmel tehát először azt vizsgálta, hogy a konkrét helyzetben felmerülhetett-e valamely szabálysértés elkövetésének olyan szintű gyanúja, amely folytatása esetén elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra. Mivel a panaszos beadványában nem nyilatkozott a rendőrség által előadottakkal ellentétesen – lényegében nem tért ki arra, hogy tanúsított-e vagy sem ellenállást a rendőri intézkedéssel szemben - a Testület a történeti tényállás rekonstruálása során elfogadta azon rendőri előadást, hogy a panaszos férjével akadályozhatta a rendőrség eljárását, többször felszólításra sem hagyott fel a tevékenységével.

A Szabs. tv. 216. § (1) bekezdése értelmében, aki a rendvédelmi szerv vagy a vámszerv hivatásos állományú tagja jogszerű intézkedésének nem engedelmeskedik, szabálysértést követ el.

A Testület az eset kapcsán utal az Rtv. 19. §-ára is, amely a következőként rendelkezik.

„19. § (1) A jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek – ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik – mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható.

(2) A rendőr jogszerű intézkedésének való ellenszegülés esetén az e törvényben meghatározott intézkedések és kényszerítő eszközök alkalmazhatók.”

Ennek kapcsán a Testület jelzi, hogy a jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértés megvalósulásához – figyelemmel az Rtv. 19. § szabályaira – tehát egyrészt szükséges egy rendőri intézkedés, amely nem nyilvánvalóan jogszerűtlen, másrészt az, hogy ezzel az intézkedéssel szemben valaki ellenszegülést tanúsítson. Az ellenszegülés megállapításához pedig a Testület álláspontja szerint vagy aktív, tevőleges, az intézkedés céljának ellenszegülő – de a rendőr személyét fizikailag nem támadó – magatartás szükséges, vagy egy intézkedés végrehajtását gátló, passzív magatartás, szándékos nem cselekvés.

i) A Testület tehát először ennek kapcsán azt vizsgálta meg, hogy vajon a helyszínen egy nem nyilvánvalóan jogellenes rendőri intézkedésre került-e sor. Ezzel kapcsolatban jelen állásfoglalás IV. rész 2) b) pontjában a Testület megállapította, hogy az intézkedés foganatosítása (magánlakásban történő intézkedés büntetőeljárás terheltje felkutatása) jogszerű volt.

ii) A szabálysértés gyanújához szükséges tényállási elem, az ellenszegülés pedig szintén fennáll(hatott) a panaszos vonatkozásában, ennek ellenkezőjére a panaszos még csak nem is utalt beadványában. A panaszos ellenszegülő magatartása pedig lehetővé tette a rendőröknek, hogy az intézkedés biztosítása érdekében kényszerítő eszközöket alkalmazzanak.

A Testület álláspontja szerint a fentiek alapján a rendőrség helyesen jutott arra az álláspontra, hogy a panaszos magatartása alkalmas a Szabs. tv. 216. §-ában foglalt jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértés megvalósítására.

b) és c) Számba véve az előállítás jogalapja és a felhívott szabálysértési tényállás kapcsán a Testület által fentebb rögzített általános követelményeket, a panaszos előállítása akkor minősíthető jogszerűnek, ha

- egy nem nyilvánvalóan jogszerűtlen rendőri intézkedéssel szemben ellenszegülést tanúsít [(a) pont];

– az eljáró rendőrök felszólították őt ezen ellenszegülő magatartás abbahagyására [b) pont];

– azonban a panaszos ezt figyelmen kívül hagyva az intézkedéssel szembeni ellenállását tovább folytatta volna [c) pont].

Az előző pontban a Testület az első feltétel megvalósulását a Testület igazoltnak látta, és nem jutott más következtetésre a második (b) és harmadik (c) feltétel vonatkozásában sem, a rendőri iratanyag is igazolja a felszólítások megtörténtét, azonban annak továbbra sem tett eleget a panaszos, cselekményét folytatta.

A Testület tehát vizsgálata során mindhárom konjunktív elemet megvalósulni látta, így a fentiekben kifejtetteket összefoglalva a Testület álláspontja szerint az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont I. fordulata kellő jogszabályi felhatalmazást biztosított a rendőrség oldalán a panaszos személyi szabadságának a korlátozásához.

B)

Mivel ugyanakkor az Rtv. 33. § (2) bekezdése alapján foganatosított előállítások esetén a jogalkotó a rendőr mérlegelési jogkörébe utalta az előállítás szükségességéről a döntést, a Testületnek a jogalap fennállásakor is vizsgálnia kell, hogy az előállítás megfelel-e az arányosság követelményének.

Az Rtv. 15. § (2) bekezdése ugyanis kimondja: több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással jár.

A panaszos előállítására az ügy adatai szerint azért került sor, mert a rendőri felszólításnak nem engedelmeskedett, ellenszegülő magatartást tanúsított, így a rendőrség véleménye szerint a panaszos cselekményével a Szabs. tv. 216. §-ában foglalt szabálysértést valósította meg és, ellenszegülése folytán bilincset alkalmaztak vele szemben, így a rendőrség a panaszost az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont alapján előállította.

A Testület véleménye szerint, az általa kialakított történeti tényállás tekintetében a rendőrség az arányosság követelményét figyelembe vette, amikor afelől határozott, hogy a panaszos személyi szabadságát az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontja alapján korlátozzák, mivel a Testület szerint nem volt más olyan eszköz, amivel a panaszos által tanúsított magatartás továbbfolytatását megakadályozhatták volna. Erre figyelemmel a Testület arra az álláspontra helyezkedett, hogy nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz való alapvető joga.

Mindezek alapján a Testület úgy határozott, hogy a panaszossal szemben foganatosított előállítás megfelelt az Rtv. 15. §-ában meghatározott követelményeknek, így az arányos volt, ezért nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz fűződő alapvető joga.

C)

Az előállítás időtartamának jogszerűsége kapcsán a Testület az alábbi megállapításokra jutott.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése szerint a rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.

A Szolgálati Szabályzat 30. §-ának (3) bekezdése szerint az előállítás a fogvatartott személy szabadon bocsátásáig vagy őrizetbe vételéig, illetve előzetes letartóztatásáig, de legfeljebb az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdésében meghatározott ideig tart.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése főszabályként a „szükséges” időt jelöli meg és csak végső korlátként, határozza meg a 8 óras (illetve indokolt esetben, külön alaki feltételek mellett a további 4 óras) időtartamot. Felhívja a Testület a figyelmet az előállítás intézményének a személyi szabadságot súlyosan korlátozó jellegére, amelyre értelemszerűen vonatkozik az Rtv. 15. § (1) bekezdésében meghatározott azon általános arányossági követelmény is, mely szerint „a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával”.

Az előállítás időpontját illetően a rendőrségi iratok alapján 19 óra 40 perckor állították elő a panaszost, és előállítása 23 óráig tartott. Ezen időtartam alatt került sor a panaszos orvosi kivizsgálására, illetve az előállításához kapcsolódó szükséges adminisztratív cselekményekre (jelentésírás, tájékoztatások, tájékoztatók ismertetése és aláírása, letéti tárgyak jegyzőkönyvbe vétele

majd visszabocsátása, szabálysértési eljárás megindítása). A fentiek alapján a Testület álláspontja szerint az előállítás időtartama nem sértette a panaszos alapvető jogát.

A Testület megjegyzi ugyanakkor, hogy bár a rendőrségi iratok alapján a panaszos előállításának időtartama rekonstruálható volt, a rendőrség nem csatolta az előállításról kiadott igazolást, amit a feljegyzés alapján a panaszos aláírt és átvett. Az előállításról szóló igazolás - amely lényeges garanciális jellegű iratként tartalmazza az előállítás időtartamát - hiánya kételyeket vehet fel a tisztességes eljáráshoz való jog érvényesülését illetően, azonban mivel az előállítás időtartama egyéb iratokon keresztül rekonstruálható volt és a panaszos a tájékoztatás vagy az igazolás kiadásának elmaradását nem sérelmezte, a Testület nem állapított jogsérelmet ebben a vonatkozásban.

A fentiekre tekintettel, a Testület álláspontja szerint a panaszos személyi szabadsághoz fűződő alapvető joga nem sérült az előállítás időtartama kapcsán.

4) A Testület vizsgálta a panaszossal szemben alkalmazott bilincselés jogalapját

A panaszos beadványában sérelmezte bilincselését.

A rendőrségi iratok és az ügyben keletkezett tanúvallomás a következők szerint írják le a panaszos ellenszegülését:

- A panaszos férjének megbilincselése közben hátulról a panaszos megfogta az intézkedő rendőr kabátját- nyilvánvalóan azért, hogy megakadályozza a férjével szemben alkalmazott testi kényszeret és bilincs alkalmazását – amely miatt K. T. r. ftórm. megfogta a panaszost, majd vele szemben testi kényszeret és bilincselést alkalmazott. (Ld.: S. T. S. r. ftórm jelentése)
- Az előbújó családtagokkal közölték, hogy elfogatóparancs alapján fiukat körözik, és e célból fiukat elő fogják állítani a rendőrségre, amelyet nem vettek tudomásul, majd tovább ordítottak. A családtagokkal történő további intézkedést B. T. r. ftórm. nem látta csak az ordibálásukat lehetett hallani, ahol folyamatosan szidták az ott lévő rendőröket, valamint a rendőrök felszólítását lehetett hallani , hogy amennyiben nem hagyják abba ezen cselekményüket ők is elő lesznek állítva (Ld.: B. T. r. ftórm jelentése)
- A panaszos férjének megbilincselése közben a panaszos S. T. S. r. ftórm után nyúlt, hogy megpróbálja visszatartani, ezért K. T. r. ftórm a panaszos bal kezénél fogva testi kényszeret majd bilincselést alkalmazott K. Sz. c. r. zls. biztosítása mellett (Ld.: előállítás végrehajtásáról, kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló rendőri jelentés)
- D. Zs. a szélfogóba visszament, a szerszámaiért, majd tette be azokat a gépjárművébe, mikor arra lett figyelmes, hogy mindkét személy (egyik a panaszos) a földön fekszik, mindkét személynél két-két rendőr, akik bilincselik őket. (Ld. D. Zs. tanúvallomása)

A Testület rendelkezésére álló rendőrségi iratok szerint, az előállítások során az intézkedő rendőrök az Rtv. 47. §-ban foglaltak szerint – az ellenszegülés megtörésére testi kényszeret, valamint az Rtv. 48. § d) pontja alapján az ellenszegülés megtörésére bilincset alkalmaztak.

A Testület a panaszos és a rendőrség által előadottak alapján az alábbi következtetésekre jutott:

Az Rtv. 47. § szerint „a rendőr - intézkedése során - az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést (testi kényszert) alkalmazhat.”

A Szolgálati Szabályzat 40. § (1) bekezdés szerint „a megfogás, a leszorítás, az elvezetés vagy más, a rendőr által fizikai erő kifejtéssel alkalmazott, valamely cselekvésre vagy cselekvés abbahagyására irányuló kényszerítés (a továbbiakban: testi kényszer) akkor alkalmazható, ha a rendőri erőfölény vagy az intézkedés alá vont személy állapota, magatartása folytán a rendőri intézkedés eredményessége ezzel biztosítható.”

A rendőri jelentés alapján a bilincselés jogalapja, az Rtv. 48. § d) pontja volt, amely szerint „a rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy ellenszegülésének megtörésére.”

Az ügyben keletkezett rendőri jelentések ezen túl az Rtv. 48. § c) pontját is megjelölték, amely szerint „a rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy szökésének megakadályozására.”

A Szolgálati Szabályzat 41. § (1) a-d) pontjai szerint, bilincs alkalmazása, az Rtv. 48. §-ában meghatározott esetekben különösen azzal szemben indokolt a) aki erőszakos, garázda magatartást tanúsít, és ennek abbahagyására testi kényszerrel nem készíthető, b) aki az intézkedő rendőrt, annak segítőjét, valamint az intézkedésben közreműködőt megtámadja, c) akinek az elfogására bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt került sor, és szökése bilincs alkalmazása nélkül nem akadályozható meg, d) akinek a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése testi kényszerrel nem törhető meg,

A Testület a kényszerítő eszköz alkalmazásával kapcsolatban figyelembe vette egyrészt az Rtv. 15. § szerinti arányosság elvét, amely szerint „több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.”

Az arányosság követelményének a Testület álláspontja szerint elvi éllel kell érvényesülnie a rendőrség minden eljárása során.

A Testület figyelembe vette továbbá az Rtv. 16. § (1) bekezdését, amely kifejezetten a kényszerítőeszköz alkalmazása arányosságának követelményét mondja ki. A hivatkozott jogszabályhely szerint, „a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége enélkül is biztosítható.”

A Testület figyelembe vette még egyrészt a fokozatosság elvét, melyet a Szolgálati Szabályzat 39. § (1) bekezdése határoz meg. A hivatkozott jogszabályhely alapján „az Rtv. szerinti kényszerítő eszköz csak akkor alkalmazható, ha az intézkedés alá vont magatartása, ellenszegülésének mértéke annak Rtv. szerinti alkalmazását indokolja. A nagyobb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz akkor alkalmazható, ha a kisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz alkalmazása nem vezetett eredményre vagy sikere eleve kilátástalan.”

A fentiek alapján a rendőr által alkalmazható kényszerítő eszközök közül a testi kényszer a legenyhébb, amelyet a bilincselés követ. A bilincselést akkor lehet foganatosítani, ha a testi kényszer nem vezet eredményre. A fenti rendelkezések alapján a kényszerítő eszközöket az arányosság és fokozatosság elvének megfelelően kell alkalmazni.

Másfelől a Testület figyelembe vette a Szolgálati Szabályzat 39. § (2) bekezdésében foglaltakat is, amely szerint az intézkedés alá vont személy magatartása szempontjából a rendőr az alábbiak szerint tesz különbséget: a) passzív ellenszegülést tanúsító személy, aki a rendőri intézkedés során a számára jogszerűen adott rendőri utasításokat nem hajtja végre, de tevőleges ellenszegülést nem mutat, b) aktív ellenszegülést tanúsító személy, aki nem veti magát alá a jogszerű rendőri intézkedésnek, magatartásával fizikai erő kifejtés útján is igyekszik azt megakadályozni, c) támadó magatartást tanúsító személy, aki az intézkedő rendőrré, valamint a támogatására vagy védelmére kelt személyre rátámad.

A Testület rendelkezésére álló iratok szerint a rekonstruált tényállás alapján a panaszos olyan magatartást fejtett ki, ami az Rtv. 48. § d) pont szerinti ellenszegülés megtörése érdekében bilincselést megalapozza.

A rendőrség egybehangzóan nyilatkozta az ellenállás módját illetően, hogy a panaszos az ordibáláson túl az éppen intézkedő, más személy bilincselését foganatosító rendőr után nyúlt, hogy megpróbálja visszatartani, ekkor került sor a panaszos megbilincselésére.

Megállapítható tehát, hogy az ordibáláson túl a panaszos, még ha kis mértékben is, de fizikai kontaktust teremtett a rendőrrel, hozzá ért, sőt visszahúzni, akadályozni próbálta. A Testület álláspontja szerint, figyelembe véve jelen állásfoglalásban már idézett Rtv. 19. § rendelkezéseit - amely szerint a rendőri intézkedésnek mindenki köteles alávetni magát, a rendőri intézkedés jogszerűsége főszabály szerint nem vonható kétségbe, és ellenszegülés esetén az Rtv-ben meghatározott kényszerítő eszközök alkalmazhatóak - a panaszos által alkalmazott kirívó verbális magatartás és az enyhébb fokú fizikai ráhatás a rendőr felé együttesen megalapozza az Rtv. 48. § d) pont szerinti ellenszegülés megtörése érdekében alkalmazott bilincselést.

Mindezek alapján a Testület véleménye szerint az ellenszegülés miatt alkalmazott bilincs nem sértette a panaszos alapvető jogát.

A fenti adatok, jogszabályi rendelkezések és az ebből levont következtetések alapján a Testület megalapozottnak tartja az ellenszegülés megakadályozása végett alkalmazott bilincselést.

A Testület álláspontja szerint a panaszossal szemben alkalmazott bilincselés nem sértette a panaszos emberi méltóságához való jogát.

5) A panaszos bántalmazásával a Testület ezt követően foglalkozott.

A panaszos előadta, hogy tettelesen bántalmazták.

A rendőri iratok szerint a panaszossal szemben foganatosítottak testi kényszert és bilincselést. A testi kényszer során a földre vitték és hátra helyzetben megbilincselték a panaszost.

Töretlen gyakorlatának megfelelően a Testület eljárását kizárólag a panaszost esetlegesen ért alapjogsérelem feltárására folytatta le – a hatáskörére irányadó jogszabályi rendelkezések

értelmében álláspontját anélkül alakította ki, hogy az intézkedést foganatosító rendőrök büntetőjogi felelősségét vizsgálta volna.

Az Rtv. 17. §-ának (1) bekezdése értelmében a rendőrség a feladatának ellátása során a testi épséghez fűződő jogot a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja. A (2) bekezdés pedig rögzíti, hogy a rendőri intézkedés során a kényszerítő eszköz alkalmazása esetén lehetőleg kerülni kell a sérülés okozását, az emberi élet kioltását. Az intézkedés folytán megsérült személy részére – amint ez lehetséges – segítséget kell nyújtani, szükség esetén a rendőr gondoskodik arról, hogy a sérültet orvos elláthassa, kórházi elhelyezése esetén a hozzátartozó vagy más, a sérülttel kapcsolatban álló személy erről értesüljön.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának (továbbiakban: Bíróság) töretlen gyakorlata szerint (lásd például: Selmouni kontra Franciaország, Ribitsch kontra Ausztria és Tomasi kontra Franciaország) amennyiben egy személy a hatóságok őrizetébe kerül és rajta ezen idő alatt sérülések keletkeznek, megfordul a bizonyítási teher, és a hatóságokra, illetve az érintett államra hárul, hogy valószínű magyarázatot adjon a sérülés okát illetően. Ellenkező esetben a Bíróság megállapítja az Emberi Jogok Európai Egyezménye kínzást, megalázó vagy embertelen bánásmódot tilalmazó 3. cikkének sérelmét, azaz az érintett alapjogának sérelmét (ami azonban nem jelent egyet valamely meghatározott személy büntetőjogi felelősségének megállapításával). A bántalmazás gyanúját felvető ügyekben a Testület ugyanezt a megközelítést alkalmazza.

A Testület vizsgálata kapcsán utal arra, hogy az Rtv. szerint rendelkezésére álló bizonyítási eszközök köre meglehetősen szűk, az ügyészség rendelkezésére álló eszközök – szembesítés, rendőrök kihallgatása stb. – legtöbbször nem veheti igénybe. A tényállás felderítése során ezért a Testület a panaszos és a rendőrség nyilatkozatára, valamint a rendelkezésére álló orvosi feljegyzésre támaszkodhatott.

A Testület által rekonstruált történeti tényállás és az abból jelen állásfoglalásban már levont jogi következtetések alapján a panaszos ellenállhatott a jogszerű rendőri intézkedésnek, amely előállítását és foganatosított bilincselést megalapozta.

Ugyanakkor semmilyen arra vonatkozó adat nem merül fel arra vonatkozólag, hogy rendőri bántalmazás történhetett. A panaszos beadványában nem fejtette ki konkrétan, hogy hogyan és mikor bántalmazhatták. A panaszos által az intézkedés során kért orvosi ellátás során a rendelkezésre álló adatok alapján ugyancsak nem állapítottak meg számottevő sérülést, amely az intézkedéssel összefüggésben keletkezhetett.

A Testület álláspontja szerint nem állapítható meg, hogy a panaszos testi integritásához fűződő alapvető joga az intézkedés folyamán, bántalmazás okán sérült volna.

Mіндеzek alapján a Testület arra az álláspontra helyezkedett, hogy a panaszos testi épséghez fűződő alapvető jogának sérelme nem megállapítható.

V.

Tekintettel a fentebb kifejtettekre, a Testület arra az álláspontra helyezkedett, hogy nem sérült a panaszos magánlakás sértetlenségéhez fűződő alapvető joga. A Testület álláspontja szerint a panaszos személyi szabadsághoz fűződő alapvető joga nem sérült az előállítás jogalapja, arányossága és ideje kapcsán. A Testület álláspontja szerint a panaszossal szemben alkalmazott bilincselés sértette a panaszos emberi méltóságához való jogát. A Testület arra az álláspontra helyezkedett, hogy a panaszos testi épséghez fűződő alapvető jogának sérelme nem megállapítható.

Mindezekre tekintettel a Testület az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján a panasznak az intézkedést fogantató szerv vezetőjéhez való áttételéről döntött.

Budapest, 2016. május 5.

Dr. Lukács Tamás
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Wildner Domonkos
testületi tag

Dr. Cservák Csaba
előadó testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESZÜLET